

A L'ALZINA

Com si fos sempre eterna primavera,
tot aguantant al pas d'un temps d'embat,
ets plena de modèstia i majestat,
model dels arbres, alzina surera.

Tu vius en una terra que t'afana,
plena d'inquietuds i tradicions,
de tant bona teia com els teus plançons,
perquè com ella, també ets catalana.

Com un gegant quina braços ens acullen,
no poden amb tú, ni vents ni temporals,
la natura descarregant mil mals,
no pot amb les branques que mai es desfullen.

Dels pares i avis has vist la infantesa,
centenària alzina, on mil branquillons,
són sempre la joia de generacions,
i a "La quinta força", dones bellesa.

Vulgues ésser per sempre presumida,
adornada amb aquest fullatge verd,
que l'orgull de bona raça mai es perd,
quan les coses es fan amb seny i mida.

Amb dolç soroll, les teves fulles porten,
el só de l'aire com d'un lloc sagrat,
sempre seràs l'arbre més admirat,
ferma alzina ón els ocells reposen.

ESTEVE PERICH SALA Juny del 1992